

Mladý herec Zdeněk Piškula skončil na ulici...

Vážená paní, vážený pane, Zdeněk na ulici doopravdy neskončil. To se jen jeden den pokusil na vlastní kůži žít jako opuštěné „dítě ulice“ a my jsme ho při tom „vyblejskli“. Zdeňkův jediný den – ale mnozí stejně mladí lidé jsou na ulici „doma“ měsíce i roky. **Tito mladí lidé nemají rodinu. Nemají sociální ani pracovní návyky. Snadno se z nich stávají oběti života na ulici.** Nepoznali lásku rodičů ani základní péči, zato samotu, odmítnutí, ponížení a beznaděj poznali až příliš dobře. Po takové „průpravě“ je bez pomoci téměř nemožné vstoupit do běžného dospělého života. Je to závažné postižení, které není vidět, a s tím se žije těžko.

Proto Vám píšeme, pane/paní. Nechtěli byste spolu s námi pomáhat těmto lidem? My se o to snažíme 24 let a už víme, co doopravdy potřebují. Není to oblečení, často ani jídlo, ale právě ty pracovní a sociální návyky, které mohou u nás v Domě Šance v pracovní terapeutické dílně získat. Nevěřili byste, jaký za takovou propiskou, **kterou pro Vás některý z našich klientů smontoval, může být složitý životní příběh...** Projekt Šance je cestou z ulice do normálního života, aby tito lidé mohli mít práci, rodinu a nebyli závislí na pomoci druhých donekonečna. Teď ji ale ještě potřebují. Pomohli byste nám?

Prosíme Vás, paní/pane. Uvažte to. Na webových stránkách www.sance-dopis.cz najdete z důvodů úspor zbytek tohoto dopisu včetně fotek mnohých klientů, které vyprávějí příběhy o tom, jak někteří mladí lidé s námi začínali a jak se jim daří dnes. Ukazujeme klientům cestu z ulice do normálního života. K solidní práci a k vybudování si vlastní rodiny.

Moc Vám za případnou podporu a pomoc děkujeme a srdečně Vás za Projekt Šance zdraví

KULTURNĚ - OSVĚTOVÉ
PORADENSKÉ CENTRUM
Ve Smečkách 28, 110 00 Praha 1
Tel. / Fax: 02 / 22 21 17 97

László Sümegeh, předseda

P. S.: Pomoci nám můžete přiloženou složenkou nebo darem na účet číslo 6070237/0100, s variabilním symbolem 218218218. Potvrzení o daru Vám rádi zašleme na vyžádání.

KONTAKT: Projekt Šance, Ve Smečkách 28, 110 00 Praha 1, info@sance.info, mobil: 721 270 250, www.ProjektSance.cz

Záštitu nad prosbou v tomto dopise převzala Jeho Excelence Mons. Václav Malý, pomocný biskup pražský.

Proč jsme se rozhodly podpořit Projekt Šance?

Marta Kubišová, PATRONKA Domu Šance:

Připadá mi bohužel normální, že existují mladí lidé, kteří se z různých důvodů ocitnou na periferii lidské společnosti. Připadá mi ovšem stejně normální, že se někdo snaží těmto lidem pomoci. Kéž bychom byli občas citlivější k problémům našeho okolí...

Táňa Fischerová, PATRONKA Domu Šance:

Protože o tuto skupinu se nikdo nestará, je pořád mimo zájem celé veřejnosti. V péči o postižené a handicapované děti jsme pokročili, ale myslím, že je na čase se podívat i do těchto odlehklých míst.

Marie Rottrová, PATRONKA Domu Šance:

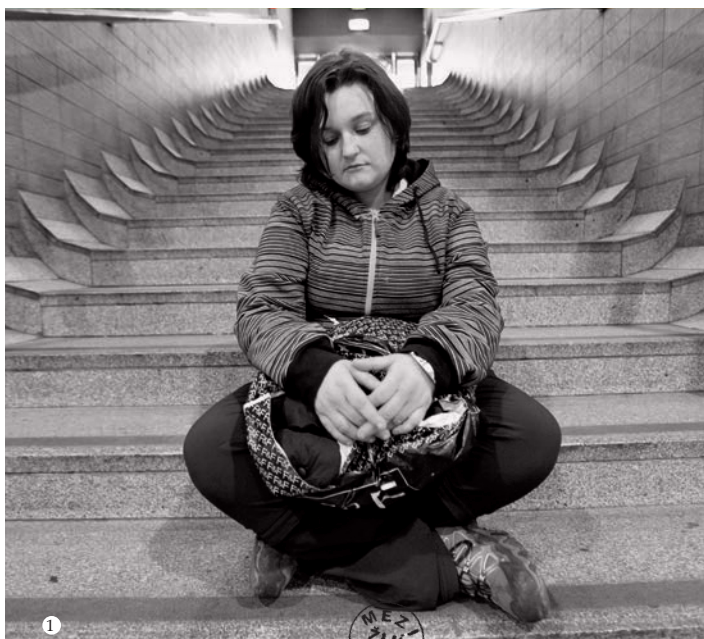
Byla jsem požádána zástupci občanského sdružení PROJEKT ŠANCE, abych se stala patronkou Domu ŠANCE. Když jsem vše prostudovala a zjistila, o co se přesně jedná a co dělají, okamžitě jsem se rozhodla projekt podpořit. Považuji to za velmi potřebné a záslužné, protože „dětí na ulici“ jsou skupinou, která nikoho moc nezajímá a která potřebuje pomoc.

Naše poraněná mláďata

Před časem, když jsem působil jako vedoucí Uměleckého provozu Hudební fakulty AMU, kde jsem měl na starosti přípravu a organizaci veškeré veřejné aktivity školy, jsem potkal představitele občanského sdružení, které se stará o naše poraněná mláďata, žijící ve strašných podmínkách, doslova na okraji společnosti. Uvědomil jsem si, jak mlčky chodím i já okolo věcí, které by mne trápit měly, jak jsem vlastně naivní, když si myslím, že nějaké institucionální zajištění může těmto chudákům pomoci. Snažil jsem se vyjít vstříc těm, kdo se pokoušeli seznámit postižené děti a mladistvé i s jiným světem, než ve kterém se ocitli oni, samozřejmě i za cenu, že naše snaha nechat na ně působit hudbu a divadlo se může minout účinkem. Povedlo se, přišli. Asi byli zaskočeni, neodešli však. Obdivoval jsem a obdivuji práci obětavců neváhajících nasazovat své zdraví, mnohdy i bezpečí své a svého nejbližšího okolí, aby alespoň něco málo dali těm potřebným. Postupně jsem měl možnost poznat i něco z toho, co skutečně dělají, i hloubku celého problému, jenž by naši bohorovnou společnost trápit měl. Jestliže se dnes naskytá eventualita udělat další krok pro vylepšení a pro pozitivní pocit oněch nešťastníků, že nejsou zcela „odepsáni“, připojuji se z celého srdce se svým doporučením a prosím, aby se k žádosti občanského sdružení přihlédlo a pomohlo se mu. Zdá se mi, že naší jedinou správnou cestou je cesta prevence a dodávání sebedůvěry těm, kdo se bez ní zmítají jako všichni jim podobní ztroskotanci.

Prof. Václav Riedlbauch

LUCIE

Lucie vyrůstala v neúplné rodině... (1) Nejhorší zážitek pro Lucii byly bezesné noci na Hlavním nádraží v Praze. Už už to vypadalo, že „Hlavák“ se pro ni stane trvalým domovem. Nestalo se tak. (2) Dům Šance a pracovní terapie se pro Lucku staly osudovou cestou z „ulice“. (3) Lucii se v hotelu Hilton Prague moc líbí a je tam oblíbená. Je jen na ní, aby tomu tak bylo i nadále...

Vážená paní, vážený pane, bez lidí dobré vůle se srdcem na správném místě bychom pomáhat nedokázali. Jen díky Vám, kteří máte vnímavou duši a nejste lhostejní k osudům druhých, můžeme my v Projektu Šance pomáhat a snažíme se o to přes dvacet let.

Počet „dětí ulice“ je obrazem sociálního stavu společnosti. Každým rokem se také vůči těm, kdo nemají rodinné zázemí a žijí doslova v bídě na okraji společnosti, zvyšuje represe. Vyhánějí je z míst, kde by je mohl běžný občan vidět, a jsou hnáni až za horizont naší společnosti. Často žijí v kanálech, v křoví, všude tam, kde je nelze hned spatřit. Před lety takhle mládež vytvářela v podstatě rodiny. Každý z nich věděl, že dlouho na ulici žít nechce.

Věřte, děláme pro ně vše, co můžeme a umíme, ale není to jednoduché. Minulost, špatné vkročení do života nelze smazat, zapomenout. Pro „dětí ulice“ je minulost těžký kříž, který jim PROJEKT ŠANCE pomáhá nést.

Nepatříme mezi organizace, které ve své, ač chvályhodné snaze podporují zaběhlý systém jednorázové pomoci, čímž utvrzují svoje klienty v tom, že roli „potřebných“ mají možnost přijmout navždy, ale o pomoc budou muset společnost žádat až do konce svého života.

Naopak. Snažíme se klientům pomoci, aby se postavili na vlastní nohy. Těm, kteří mají zájem změnit svůj život, nejprve v našem Domě Šance nabídneme jednoduchou práci, při níž je učíme sociálním a pracovním návykům. Později takto připravení klienti pokračují brigádou/zaměstnáním především v hotelech Hilton, s nimiž dlouhodobě spolupracujeme a kde se s naší pomocí snaží trvale změnit svůj život.

Děkuji Vám, že spolu s námi pomáháte těm, kteří se bez pomoci zmítají jako všichni jim podobní ztroskotanci, jak to poeticky napsal prof. Václav Riedlbauch o klientech Projektu Šance.

Děkuji Vám.

László Sümegh
předseda